

ΣΧΡΟΝΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Το 1974 υπήρξε ένας σηματοδότης, όχι μονάχα για την ιστορία της Κυπρου αλλά και για την ποίηση της, και για την τέχνη της γενικά. Κι όμως, σηματοδότης θάπρεπε ναταν το 1960, η χρονια που τον νησι αποκουσε την ανεξαρτησία του απο την αγγλική κατοχή, την τελευταια μιαςσειράς κατοχών που κρατησαν όσο και η ιστορία της Κυπρου, δηλαδ μερικές χιλιάδες χρόνια.

Το 1974, λοιπον, η μικρή έφηβη δημοκρατια της Κυπρου βυθισμένη στ γοητευτικό παιγνίδι της δημιουργίας στις τέχνες, στα γραμματα, στην οικονομία, ένα παιγνίδι που τώρα μόλις ανακάλυπτε μονη της, ενώ άλλές χώρες ειχαν πια βαρεθει, δέχτηκε ένα κεραυνοβόλο κτυπημα: Η τυρκικη εισβολή, με όλα τα επακολουθα της, το αιμα, τους προσφυγες, τους αγνοουμενους, ηταν μια μαχαιρια που μοιρασε το μικρο νησι στα δύο;

Στο βορρά, οι κυπριοι που μιλουν τυρκικα, στον νοτο οι κυπριοι που μιλουν ελληνικα. Μια μαχαιρια, όχι μονάχα στη γή μα και στις ψυχές, και στο συναισθημα. Και η ποίηση, που φτεροκοπά σαν πεταλουδα οπου το συναισθημα κυριαρχει, βρήκε την ευκαιρια να γεννοβολήσει. Απο το 1974 μέχρι σήμερα δημοσιεύτηκαν εκατοντάδες βιβλία, που η ποιότητα τους ολο και ανεβαιανει, πλάθοντας το προχύμ ι για τη μεγάλη ποίηση, που οπου νάσαι κτυπά την πορτα μας.

Τα πρώτα χρονια μετά την εισβολή το συναισθημα ηταν πολύ έντονο, βαραινει υπερβολικά πάνω στη θεματολογία. Οι μήμες ηταν προσφατες, τα πάθη νωπά. Το μάυρο χρώμα που ειχα βάλειτα φορέματα τών γυναικών ηταν βάρβαρη παραφωνία στο γαλαζιο του ουρανουκαι στο χρυσο της γης. Δεν υπήρχε σπιτι χωρίς κάποιο νεκρό, κάποιο αγνουμενο. Το ένα τρίτο του πληθυσμου ειχαν γινει πρόσφυγες στην ιδια τους την πατρίδα. Πάρα πολλανόμενοι άστεγοι που έφαχναν κάπου να ριζοβολήσουν. Απο την άλλη το τοπιο, αγέρωχα και οδυνηρά ωραιο, ο ηλιος καφτός, τα χρωματα του ουρανου, της θάλασσας και τών κάμπων τρυπουσαν τηνδράση, αντιθέσεις που ερεθιζουν ακόμα πιο πολύ την ευαισθητη κέραια του ποιητη. Η Χωρα που γέννησε τον έρωτα πως μπορεί να συμφιλιωθεί με το θανατο; Οι βρυλοι ζωντανευουν, ζυπνουν τα φαντάσματα, μέσα απο τα γικρεμίσματα ζετρηπώνουν σκιές και μνημες.

Αν προσέξατε, αγαπητοι φίλοι, δέν έχω ακόμα χρησιμοποιήσει την λέξη έλληνες και τυρκοι κυπριοι, οταν μιλώ για τους ποιητές. Δεν ειναι τυχαιο αυτό. Γιατι το 1974 έγινε το εξης παράδοξο. Ενώ όλα τα χρονιαπου ειχαν προηγηθει οι ελληνες και οι τυρκοι κυπριοι ζουσαν

μαζί σε ολόκληρο το νησί, ο ένας δίπλα στον άλλο, δεν είχαν ποτέ ως τότε συνειδητοποιήσει αυτή την κοινή κυπριακή ταυτότητα, αυτή την κοινή κυπριακή συνειδηση. Έτα τον πολέμο του 1974, μετά το αιμα που χύθηκε ανάμεσα στις δύο κοινότητες με την εισβολή του τουρκικού στρατού, οι τουρκοκύπριοι μεταφέρθηκαν βίαια κι εγκαταστάθηκαν στο βορρά, στα μέρη που είχε καταλάβει ο τουρκικός στρατός. Οι ελληνοκύπριοι στριμώχθηκαν στον νοτο, σε σπιτια που χτίστηκαν βιαστικά, ή σ' αυτά που είχαν εγκαταλείψει οι τουρκοκύπριοι. Όταν στηθηκε το τεχνητό τείχος συνέβηκε το αναπάντεχο: Τουρκοκυπριοι και ελληνοκυπριοι άρχισαν να υσταλούν το άλλο μισο που είχαν στερηθεί. Αρχισαν να διαπιστώνουν πως πατριδα δεν μπορεί να είναι μονάχα το μισό κομμάτι που τους είχαν επιβάλει να ζήσουν, μα ολόκληρο το νησι. Πως μπορεί ο τουρκοκυπριος που γεννήθηκε στη Λεμεσό να διαγράψει μεμιάς απο τη μνημη του το πατρικό σπιτι, τις γειτονιές και τους παιδικους φίλους που μιλούσαν ελληνικά και που μοιράστηκε μαζί τους το φωμοτύρι στους δρομους παίζοντας, και να θεωρησει σαν πατριδα του μια άλλη πόλη, που πρώτη φορά αντικρυζε, μέσα σ' ένα σπιτι που δεν είναι το δικό του σπιτι μα που είναι γεμάτο με την παρουσία άλλων ανθρώπων, ανθρώπων που έφυγαν βιαστικά χωρίς καν να κλεισουν την πόρτα πίσω τους. Το ίδιο συνέβαινε με τους ελληνοκυπριους. Πως μπορούν οι κάτοικοι της Αμμοχώστου να ξεχάσουν την πόλη που τους γέννησε, και μαζί μαθητη να ξεχάσουν όλη την πανάρχαια ριζα τους, πως μπορούν να το δεχτούν να την κοιτάζουν απο μακριά, μια πόλη φάντασμα, άδεια απο ανθρώπους, με αγριοχορτα στους δρομους και φίδια και αγριοχορτα στις αυλές, μια και οι κατακτητές της την κρατούσαν ακόμα, δεκαέξη χρονια μετατην εισβολή, ένα θλιβερο τροπαιο διαπραγμάτευσης.

Το μεγάλο τραυμα ξαφνικά ενώνει τις δύο κοινότητες. Η πατριδα είναι μιά, είναι η Κυπρος. Οι ελληνοκυπριοι μιλουν ελληνικά, οι τουρκοκυπριοι μιλουν τουρκικά, κι οι δύο όμως έχουν την προφορά της διαλέκτου την κυπριακή. Αυτό το ομολογουν και οι Έλληνες της κυρίως Ελλάδας και οι τουρκοι της κυρίως Τουρκίας. Πέρα απο Έλληνες και πέρα απο τουρκοι, και οι δύο κοινότητες αισθάνονται κυπριοι. Αυτή η ανακάλυψη είναι συγκλονιστική. Ούτε οι ελληνοκυπριοι θέλουν να παραχωρήσουν την γη τους στο βορρά ούτε οι τουρκοκυπριοι να παραχωρήσουν τη γη τους στο νότο. Ο διαχωρισμός είναι τεχνητος. Ξενα προς τους κυπριους συμφέροντα επενόησαν αυτό το μοιρασμα. Το συναισθημα είναι και πάλι έντονο, ωστοσο δεν είναι τωρα πιά συναισθημα μίσους, έχθρας, κακίας, αλλά συναισθημα πικρίας, πόνου, ακόμα και συμπάθειας για τους απο κει γειτονες που κι αυτοι υποφέρουν, κι αυτοι στερούνται την πατρίδα.

Η ποιηση δουλευει.

Η ποιηση δουλεψε μερικά χρονια χωρίς η μια πλευρα να ξέρει

τι κάνει η άλλη πλευρά. Οι κατακτητές, αλλά και άλλοι παράγοντες, φροντίσαν καλά ώστε να μην υπάρχει καμιά επαφή ανάμεσα στις δύο κοινότητες που ζούσαν τόσο κοντά που σχεδόν άκουαν η μία την αναπνοή της άλλης. Ωστόσο η ποίηση βρήκε κάποια στιγμή το δρόμο, βρήκε εκείνα τα υπόγειοι μονοπάτια για να συρθεί ίσα με τον στοχο της. Τότε η αποκάλυψη ήταν αιόμα πιο συγκλονιστική. Ήλθω από τα συρματοπλέγματα, οι τουρκοκύπριοι και οι ελληνοκύπριοι ποιητές έβησαν πλειοψηφία τους έγραψαν τα ίδια πράγματα. Θα παραθέσω μερικά αποσπάσματα από ποιήματα ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων για να φανεί αυτή η κοινή πηγή έμπνευσης, το τραυματισμένο νησί.

Οχωρισμός έφερε μία μαυρη ντροπή

σ' αυτούς που απόμειναν το καλοκαιρι του 74

τουρκοκύπριος Ασικ Μενέ

Μια κηλίδα ειμαστε

στο χάρπη του κόσμου

κι εσεις μας οροθετήσατε

απο δώ έλληνες, απο κει τουρκοι

ελληνοκύπριος Πέτρος Σοφας

Αλλα τι, κι εγώ κι εσύ

εχουμε καρδιά μισή

Την ενώνουμε, φεγγάρι.....

ελληνοκύπριος Κυρ. Χαραλαμπίης

Τελος η λυπη μοναχή της αποστάχθηκε

καρφώθηκε στο στήθος μας, λουλουδι της ταυτότητας.

τουρκοκύπρια Φελίζ Ναλντόβε

Το πρόβλημα της κυπριακής ταυτότητας απασχόλησε και τους ελληνοκύπριους και τους τουρκοκύπριους ποιητές. Ήταν ενδιαφέρουσα η διαλεκτική. Από τη στιγμή που η Κ. προς μοιράστηκε μπήκε έντονα η ανάγκη για την επισημοποίηση της ταυτότητας. Οι εθνικιστικές φωνές που ακουγονταν και από τη μια και από την άλλη μεριά άρχισαν σιγά σιγά να σωπώνουν. Ήχουσαν παράφωνα. Ταυτόχρονα, άρχισε να παρουσιάζεται η ανάγκη για την γνωριμία της ποίησης της μίας μεριάς από την άλλη μεριά. Μέχρι το 1974 ελάχιστα πράγματα γνωρίζαμε εμείς οι ελληνοκύπριοι για την ποιητική δημιουργία των τουρκοκυπρίων. Το ίδιο περίπου συνέβη και από την πλευρά των τουρκοκυπρίων. Η ελληνοκυπριακή ποίηση που είχε γραφεί πριν από το 1974 ήταν κυρίως ποίηση ηρωϊκή, επική, που μιλούσε για τον απελευθερωτικό αγώνα. Η ποίηση που γράφονταν στον τουρκοκυπριακό τομέα ήταν ποίηση εθνικιστική. Από τι θέρουμε δεν

κη έφτασε πρόσφατα η κραυγή τουρκοκύπριου πολιτικού ότι οι εποικισμοί είναι τώρα περισσότεροι από τους τουρκοκύπριους. Οι έποικοι όμως όσο και να αγαπήσουν το νησί, δεν αισθάνονται κύπριοι. Οι έποικοι δεν είναι διανοούμενοι, προέρχονται από τα πιο καθυστερημένα στρώματα της Ανατολής. Οι εποικισμοί γεννούν πολλά παιδιά και δεν διαβάζονται κατά κανόνα ποιηση. Οι κίνδυνοι της μόνιμης διχοτόμησης είναι τώρα ^{ή φέρνουν} αναγλύφοι. Παράλληλα εισέρχονται και άλλοι κίνδυνοι, της βασιικής κουλτούρας, του ευκολού πλουτισμού της σύγχρισης της νεολαίας. Η Κύπρος είναι μικρή και αδύνατη, άντεξε στα κανόνια των ^{πειρατών} καταιρικών, θα μπορέσει να άντεξει στα τραγουδία των σειρήνων;

Οι ποιητές αγωνιούν. Ήτανονται από τις ρίζες προσπαθώντας να ξανθίσουν το δρόμο ο τους. " Θρυλική μεσαιωνική βασίλισσα, η Ρηγαινα, χωρίς όνομα, χωρίς πιστοποιητικά γέννησης, συνώνυμη της Κύπρου, που άλλοτε ταυτίζεται με την Αφροδίτη κι άλλοτε με την Αγία Ελένη, άλλοτε με την Κατερίνα Κορνάρο άλλοτε με την Αριάδνη κι άλλοτε με την Ήλινα, αρχίζει να ανασταίνει μέσα στην ποιηση. Σ'α βορειάτης Λευκωσίας, το βουνό που φάνεται σαν ανοιγμένη παλάμη και που γι' αυτό έχει τ' όνομα Πενταδάκτυλος ριχνει μαζί κατάρρα κι ευλογία απρόσιτο και τόσο κοντινό. Δεν νομίζω άλλο βουνό να έχει τραγουδηθεί τόσο πολύ, σε τόσο λίγο χρόνο. Το φάντασμα του Οθέλλου και της Δεισβαιμόνας τριγυρίζουν μέσα στην έρημη Φαμαγκούστ στην Αμμόχωστο, που έρημη εδώ και δεκάξη χρόνια με τα σπιτσια της να χάσουν σαν πληγες, δεν θυμίζει σε τιποτα την ανέμελη πολη που λουζότα στα γαλάζια νερά. Η αρχαία Σαλαμίνα, η αρχαία Έγκωμη με εκκλησιές με τις βυζαντινές εικόνες, μας ανακαλύπτουν και τις ανακαλύπτουμε. Η Κερύνεια, η μ'ορφου για τους ελληνοκύπριους, η Λεμεσός, η Πάφος για τους τουρκοκύπριους γίνονται πλάσματα ζωντανά κι όχι άφυχες πόλεις με σπιτσια και δρομους.

Αγαπητοι φίλοι,

Ο λογος μου δεν μπορούσε να αποφύγει τις πολιτικές αιχμές. Η ποιηση δεν παρεί να είναι ανεξάρτητη από τον περίγυρο της, που την τρεφει και την συντηρει. Γεγονότα μεγάλα σάρωσαν όλα τα δεδομένα στην Ευρώπη και στον κόσμο. Δεν θέλω να τα επαναλάβω. Κ' εκεί που όλοι νομίζαμε πως οι σοβαρές εστιες πολέμου είχαν σβυσει ξαφνικά φάνηκε και πάλι ποσο ευθραυστη είναι η γή μας και πως μια μικρή φλογα αρκει για να ανάψει το μεγάλο καμίνι.

Εμεις οι ποιητές, τουρκοκύπριοι και ελληνοκύπριοι ανησυχουμε. Φοβόμαστε πως όσο μένει άλυτο το πρόβλημα μας είναι σαν ανοικτή πληγή και τα μικρόβια που συνεχώς την μολύνουν, μπορεί να την μετατρέξουν σε αιματηρή σε ανίατη. Τώρα που η Ευρώπη τεινει να γίνει μια πατρίδα, δεν μπορεί να αφήνει ένα μικρό νησί να σπαράσσει μαχαιρωμένο. Καλώ τους ποιητές και τους διανοούμενους να δώσουν χέρι βοήθειας, σ' αυτό το συνέδριο της Ευρωπαϊσης. Ευχαριστώ.

MODERN TENDENCIES IN CYPRIOT POETRY

1974 was a turning point not only for the history of Cyprus but for art ^{also} ~~in general~~, including of course poetry. ^{The turning point,} ~~The year 1960~~ however, should have been ~~the~~ 1960 ^{turning point,} the year in which Cyprus became independent from British occupation, the last of a series of occupations which one after the other have lasted the whole length of the island's history, in short, thousands of years.

In 1974 the young cypriot democracy was newly immersed in the fascinating game of creativity, both in the arts as well as in economy, a game which Cypriots had just discovered for themselves, a game ^{at} which some other countries had already ^{been} tired off. In the midst of this creativity the lightning struck. The Turkish invasion, with all that followed with it, the bloodshed, the refugees, the missing, a knifewound which split this small island into two.

To the north the Cypriots who spoke Turkish, to the south the Cypriots who spoke Greek. A knifewound not only for the land itself ~~or the soul of the people~~, but also for the emotions. Thus poetry which flies like a butterfly wherever emotion is strong found it's chance to grow. From 1974 until today hundreds of books have been published in a growing wave of quality, creating the basis for great poetry which I feel to be not far from our doorstep.

The first ~~three~~ years after the invasion emotions were ^{far too strong} ~~more powerful, more heavy~~ ~~with dense subject matter~~. Memories were only too recent, passions fresh. The black which women had dyed their clothing ^{with} ~~was~~ a barbaric contrast to the intense blue of the sky and the gold of the land. ~~There~~ ^{was} ~~No~~ ^{existed} home that did not mourn a dead loved one, or a missing person. One third of the population had become refugees in ^{their} ~~the~~ own homeland. Wandering roofless, they sought a place to put down roots anew. On one side the landscape, indomitably and painfully beautiful, the burning sun, the colours of the sky, of the sea and the fields pierced one's vision, contrasts which became accentuated to the sensitive antennas of the poets. How can the country which gave birth to Love be in peace with **D**eath? Legends come to life, ghosts are awoken, ~~at~~ of the ruins come forth **S**hadows and **M**emories.

If you notice, dear friends, I have not yet used the term Greeks and Turkish Cypriots when speaking of our poets. This is not accidental. For in 1974 the following strange thing took place. Whilst during all the previous years Greek and Turkish Cypriots had lived side by side on all of the island, they had never become aware of this common identity, this common cypriot consciousness. After the 1974 war, after the bloodshed between the two communities, caused by the Turkish invasion, the Turkish cypriots were violently transferred to the north to settle in the areas where the Turkish army had

CONTINUED .....

taken over. The greek cypriots were crushed into the south, in hurriedly built houses, or ^{houses} ~~others~~ abandoned by turkish cypriots.

With the raising of the ^{false} wall came a tragic realization; ^The greek cypriots and the turkish cypriots began to feel nostalgic for the other half which they were now deprived of. They began to realize that the homeland cannot be only the section on which they were obliged to live, but the whole island in its totality. How can the turkish cypriot born in Limassol cancel entirely from his memory the home of his birth, the neighbourhood of his childhood, friends who spoke greek and with whom he had shared daily bread whilst playing in the narrow streets? How can he be expected to substitute another town or village for that of his birthplace, another place which he sets eyes on for the first time, another home which bears no resemblance to his birthplace and which is crammed with the invisibility presence of those who left in a great hurry without even closing the door behind them? And for the greek cypriots it is the same story. How could the inhabitants of Famagusta forget their birthplace? How forget, together with the city, their ancient roots? How could they bear to look at it only from a distance, a ghost town, devoid of human presence where only weeds ^{log} the roads, growing wild amongst the snakes in the courtyards. After 16 years the invaders still hold the town in their grasp, a pitiful pawn for the bargaining table.

A great wound had suddenly invited the two communities. The homeland is one and one only; Cyprus. Greek cypriots speak greek, turkish cypriots ^{speak} turkish, yet both have the same accent which is peculiar to the cypriot dialect. This fact is admitted by both Greece and Turkey. Beyond being Greek or Turks the two communities feel themselves to be above all ^Cypriots. This discovery is staggering. Neither the greek Cypriots want to give up their land in the north nor the Turkish Cypriots theirs in the south. The division is false. Alien towards the wellbeing of Cyprus is this division. Emotions we get again powerful, but this time no longer the emotion of hatred, of hostility and enmity, but this time that of bitterness, of pain, even of sympathy towards their old neighbours who also are suffering, also deprived of their homeland.

And in the meantime poetry is slowly working.

Poetry continued being written for some years without the one side knowing what the other was doing. The invaders and other factors saw to it that no contact took place between the two communities who yet were living so near to one another that one could almost hear the others breathing. Despite all these difficulties poetry at some point found it's feet, discovered those subterranean passages so as to reach it's goal. Then followed the discovery which was even more staggering.

continued.....

For, separated by the barbed wire Greek Cypriots and Turkish Cypriots were, in the vast majority, writing basically the same things. I will give you just a few excerpts from Turkish Cypriot and Greek Cypriot poets in order to reveal this common source of inspiration which was, of course, the wounded island..

- (1) The parting brought a black shame
for those who remained, in the Summer of 74 .....

Turkish Cypriot Ashik Mene

- (2) We who are but a spot
on the map of the world
and you have put boundaries
between us
This side the Greeks, over there the Turks .....

Greek Cypriot Petros Sofas

- (3) But both You and I
we have only half a heart
let's join them, full moon .....

Greek Cypriot Kyriakos Charalambides

- (4) In the end only sorrow itself became tired
nailing the flower of identity to our breasts ....

Turkish Cypriot Felice Naldoven

The problem of a Cypriot identity occupied both the Greek Cypriots and the Turkish Cypriots and most interesting dialectics ensued. From the moment that Cyprus was divided the powerful need to formalize an identity was felt. Nationalistic voices that were heard from both sides began slowly slowly to die down. Their echo was off-key. At the same time the need to make poetry known from one side to the other began to appear .

Up to 1974 we Greek Cypriots knew very little about the poetic creativity of the Turkish Cypriots. The same could be said for the Turkish Cypriots. Greek cypriot poetry that had been written before 1974 was mainly in the heroic epic

CONTINUED .....

style, speaking as it did about the struggle for freedom. The poetry of the Turkish Cypriots was ^{mainly} of a nationalistic nature. As far as we know, no important poet had appeared up to 1974 amongst the Turkish Cypriots. After 1974 a great number of young poets, between 20 and 35 years of age, began to appear with their works on the Cypriot literary scene.

Before the invasion, the Greek Cypriots basically took the spiritual nutrition from Athens as did the Turkish Cypriots from Ankara. After the invasion a great curiosity came into being, regarding what the other side was writing, what was being published. Very carefully the first contacts took place abroad. With a slight and difficult correspondence we began to receive and to send the first poems. With a thousand difficulties we began to translate since neither of us spoke the language of the other - but we both had the English language in common. (the occupying ^{British} ~~English~~ had kindly seen to this). It was then that the emotion was enormous for basically we were making the same statements, they in Turkish, we in Greek.

The Turkish Cypriots' poetry had the freshness and the natural instinctiveness of a child's poetry as he discovers the world about him. The Greek Cypriots' poetry was somewhat more "grown up", more philosophical, more mature, it trot in the wake of great ancestors whose traces had not been completely lost under the marching feet of so many invaders.

One very well known Greek poetry critic spoke of the "miracle" of modern Greek poetry which was taking place in Cyprus. The same sentiments were expressed by a Turkish Critic from ~~Cyprus~~ ^{Ankara} regarding the Turkish Cypriot poets. Therefore the conclusion is that poetry had become a bridge between the two communities in a difficult and delicate time of our history. Now, 16 years after the invasion Nicosia remains the only city in ^{Europe and may be in the world} ~~the world~~ that is divided down the middle by a false wall. If I stand on our side late in the evening when the city's sounds have died down and ^{call} ~~shout with force~~ Nesio, my Turkish Cypriot poet friend, she will hear me and reply calling me by name.

So, dear friends, as poetry did its work, even more methodically did politics proceed - but more than either of these, time itself which ever flows, was working, dimming memories in its flux.

The young people who were born in ¹⁹⁷⁴ and who are today teenagers, have never seen the land on the other side, or its people who they are ^{tending} ~~striving~~ to imagine as wild and ruthless. ^{These young people} ~~They~~ have no homes they had to abandon, nor do they remember the ^{voices} ~~speech~~ of their fellow compatriots. The Turkish Cypriot leadership in a short-sighted effort to keep control, alters slowly slowly the demographic situation in the north, transferring settlers as workers from Turkey and giving them Cypriot citizenship continued.....

The indigenous Turkish Cypriots, disillusioned, emigrate in thousands abroad, to find work and better life conditions. Recently we heard the dramatic cry of a Turkish Cypriot politician stating that by now the settlers had become more in numbers than the Turkish Cypriots themselves. The settlers however, whatever might be their love for the island, do not feel to be Cypriot. The settlers are not intellectuals. They come from the most backward social strata of Anatolia. They have many children and do not ~~in general~~, ^{particularly} ~~write~~ poetry.

The dangers of permanent division are now only too apparent. Together with it appears the danger of ~~the mass~~ ^{the mass} culture, of easy money, of the confused values of our youth. Cyprus is both small and weak, it has survived the pirates attacks over the centuries, but will it be able to survive the Sirene's song?

The poets are troubled. They grasp at their roots ^{is} an effort to find their way. The legendary medieval Queen Regina, nameless, ~~with~~ ^{without} a birth certificate, is synonymous with Cyprus, who is sometimes identified with Venus, sometimes with Saint Helen, often with Katerina Cornaro, with Ariadne or even with Virgin Mary, they all begin to take life within poetry.

To the north of Nicosia, the mountain which ~~is~~ ^{figures} like an open palm to the sky and for this is named "Fivefingered"; throws curses and blessings, so inaccusable yet so near. I do not believe that any other mountain has been sung so much in so short a historical time. The ghosts of Othello and Desdemona haunt abandoned Famagusta. Famagusta, deserted now for 16 years does not remind us anymore of the carefree city ^{basking} by blue waters.

~~Now that Europe tends to become one homeland for one and all, can a small ~~country~~ ^{land} and so ancient country, a beautiful island, part of Europe, be left to die in anguish?~~

I call on the poets and the intellectuals to give a helpful hand in this convention of European poets. Cyprus could be the bridge between ~~Africa and~~ Europe and Africa and Asia cultures, as it has, always been, as it has been at least for the past 5000 years!!
Thank you.